

Сергій Мисько

Пляшка в плящі

Роман

Додаток № 0

Пахло іншим... Не ідентичним, затишним кишлом. Наснага змінилася. Не зміг порозумітися з теперішнім іншим. Просто зник на той відрізок часу і не відновився нині на усі сто можливих...

Тепер знову бажав нового, ще не улюбленого.

Знайомий сморід вже був відсутній. Це його спантеличило. Вкрай нахабно заважало зосередитись на важливішому... Заради нього й повернувся (заради важливішого). Не лише для закиду собі, опісля ротацій поневірянь і намірів. Єдина невітшна вада, про яку майже забув. З надією на старе. Нібито воно поверне йому ще не зовсім втрачене... Тому, знудившись тямущим ініціативним життям, всеодно спробує знехтувати поточним надбанням. І, як колись, алкогольна ядуха наполегливо глушитиме його неприборкану свідомість моторошними спробами підкорення чи то пак ліквідації.

Скляний с такан, пляшка, кришечка, стіл, і Він... (див. додаток № 0)

(див. додаток № 1)

Він нарешті з'ясував нащо напередодні візиту купив пляшку горілки і позичив, сам у себе, скляний стакан-гранчак з прозорим натяком естетичного, неперевершеного реалізму. Достеменно згадав попередні мотиви візиту.

Треба було бути схожим на тих галасливих, не сконцентрованих покидьків, щоб зовсім вимикатися з життя (див. Дод. № 19). Став посеред кімнати біля дерев'яного столу та все ще ганебно зволікав, з надією змінити наміри: зацепенів. Недовго. Впродовж кількох хвилин. Здоровий, невикорастаний оптимізм гультіпаки перемиг.

Крім столу і його самого в кімнаті більше нікого й нічого не було (див. дод. № 3). Поставив стакан на стіл. Стіл потвора із потвор, виготовлений з деревини. Натруальний, високоякісний і свіжий на той час матеріал: деревина багаторічної акації. Потвора тримався рівноваги на чотирьох ніжках... Виготовлений ним самим, років 10 тому і пристосований для альтернативних інтер'єрних пікніків (див. Дод. № 6).

Посудину для вживання безпосередньо й переважно горілки було поставлено ним не правильно. Якщо не сказати більше:

напівприкольню та дещо харизматично. Він, з непригаманним йому емоційним сплеском, замахнувся і щосили припечатав до поверхні столу, як ознаку невдворотності процесу вживання рідини для сп'яніння. Дивом стакан продовжив триматися попередньої форми, а не розлетіся дрібними скалочками. Задоволено потер долоні.

Але в такому положені в нього неможливо наливати! Дно було вверху, тобто зверху верху. А верх, з отвором для наливу і пиття внизу, на місці низу.

Відразу знайшов вихід з цієї епередбачуваної ситуації. Перевернув його догори псевдо-дном. Тепер вже обережно поставив правильно. Як цього й передбачає ситуація. У звичайний спосіб: дном до низу. Так, щоб дно стакану безперестанку торкалося, водночас всією своєю площею поверхні, поверхні столу. На цьому він зупинився, на декілька секунд. Пересвідчився на всі сто. Лишень тепер впевнено витягнув з правої верхньої кишені, своїх же штанів, пляшку з прозорим, на перший погляд, напоєм. Мабуть так і виглядає алкогольна синкопа, бо він навіть видав кілька звуків ротовим отвором на кшталт улюбленої мелодії. Типу: «будьмо, будьмо, будьмо...»

Чомусь це зробив лівою рукою, хоча подібне було не досить зручно в даному випадку. Можливо глибоко в підсвідомості він був ще й шульгою.

Пляшка еластично опинилася в лівій долоні, досить впевнено затиснута. Незадоволений концентрацією уваги, все ж без зайвих клопотів перемістив її до правивці. Залишок занедбаної ідеї догматизму примусив це зробити без варіантів вибору. Так він впевненіше утримував і міг вправніше налити, не розливаючи даремно дорогоцінні мілілітри на дерев'яний стіл. Не фарбований і ним змайстрований, на якому фактура дерева вже була ледь помітною крізь багаторічний, товстий шар темного, заяложеного бруду. (Див. дод. № 4).

Вправно притулив горлушкою пляшки, виготовленої з прозорого безкольорового скла і слідами віддертої по звірячому етикетки. Притулено її було до надщербленого краю стакану. Поволі почав наливати, майже без емоцій. Лишень кілька разів поспіль облизав прищерхлі губи. Горлушко впевнено прилаштувалося до краю гранчака. Цьому сприяли надщербина.

Лівцею кволо притримував стакан, одночасно притискаючи його до столу для впевненості в собі і на випадок непередбачуваного падіння стакану-гранчака на стіл або взагалі на підлогу, на якій і був розміщений стіл з усіма ніжками. Тоді було б взагалі непереливки. Така непередбачуваність мала не зовсім еkleктичне забарвлення. Надалі почав дивуватися. Не на жарт занепокоївся. Горілка чомусь не наливалася. Він

швидко з'ясував причину. З пляшки невідкручена кришечка. І вона невимушено перешкоджала витіканню горілки, саморобної, домашнього заквасу з міцністю понад 50°. Фабула понівеченої харизми на мить загусла важким, нерухогим кавалком.

Пересвідчився, підвівши пляшку врівень зі своїми очима і своєчасно отямився, не заводячи ситуацію в глухий кут. Вона залишилася повною, такою ж, як і до спроби наповнити стакан. Придільив увагу не даремно. Вирішив піклуватися про такі дрібниці. Заглянув прямісінько зверху до нього в середину. Він залишився порожнім. Полегшено зігхнув. Підняв ліву руку, що утримувала гранчак... Зметував, що треба далі робити. Інтелект, не якимось розміщений в мозкових тканинах, запрацював майже в аварійному режимі. Звільненою лівою рукою почав відкручувати злощасну кришечку, за ходом часової стрілки. Це ні до чого не призвело. Все залишилося без змін. Навіть запанікував ні з того, ні з сього. Пляшка залишалася закритою. Мимоволі навіть хотів наважитися прикластися зубами, та своєчасно зупинився. Отямився...

Кошторис подальшого майбутнього м'яким гвіздком з'єднав його з реальністю. Кутні ушкодження, вправні і потужні справляли враження. З'ясувавши помилку і почав її виправляти. Рішення виявилось досить простим і

благородним. Всього-на-всього змінив напрямок руху кришечки під час прикладання сили для її зрушення. Нарешті все було скоєно відповідно до намірів. Задоволений власною винахідливістю, вчинив вже автоматично. Без надмірних зусиль і зайвих спроб. Щоб не залишати кришечку в руці, якою надалі хотів притримувати стакан розмістив її на столі. Неподалік від краю вугла столу, про всяк випадок. Надалі все складалося більш-менш вдало і не було схожим на жалюгідний зашкарублий компроміс.

Подальші намагання наливати горілку з пляшки до стакану частково задовольняли його. Витіканню горілки ледве-ледве перешкоджав капосний ширшавий шматок качану кукурудзи, якого раніше він не помітив. Передумова факту належності залишилася невідомою. Горілка лилася поволі, та все ж лилася. Нарешті з пляшки самогонка налита в гранчак, цьому сприяла не завбачливо відкручена кришка. Стакан був повним по вінця. Декілька разів плашка стискалася в долоні, від нервового перезбудження і завдяки несприятливим факторам, все ж опинилася на столі — біля відкрученої кришечки і повного-повнісінького стакану-гранчака. Сумним але задоволеним поглядом він оглянув створену ним же ідилію, мов корикатурний кортеж.

Вщерть наповнений гранчак лоскотав око.

Вражав і реально радував радикальними емоціями. Подивитися було на що. Раніше порожній стакан був наповнений, поперед нього відкручена кришечка. Особливо виділялася пляшка, майже екстравагантна. В ній залишилася горілка. Горілки рівно стільки не вистачало, скільки він спромігся налити в гранчак після псевдо-невдалої спроби. Це було схожим на чари.

Остаточо впевнило його, що пляшка відкрита ним же — кришечка від неї, розташована на столі між стаканом і вже не повною пляшкою, як свідчення часткового внутрішнього ексгібіціонізму. З'ясувати це допоміг все той же шматочок раритету — качан кукурудзи. Він більше і чіткіше виказував рівень горілки, ще й незаперечно дбав про це, плаваючи на поверхні алкоголевмісної рідини. Не віртуальний ефект невпинно підтримувався прозорістю скла.

Спокійний і врівноважений рівень, без коливань та інших проявів сталості вмісту стакану, примусив не сумніватися аби не перейматися намаганнями знову налити. Все було у відповідності до виконаних старомодних, як йому здалося рухів. Бажане і очікуване почало переконливо відбуватися. Взяв нарешті стакан в одну з рук. Скоріше всього в праву, про ліву завжди забував. В таких випадках. Підніс його до ротового отвору і перехилив. Виливаючи співчутливо горілку

в себе. Пив величезними важкодоступними ковтками. Горілка в стакані розійшлася за два ковтки. Потім в край задоволений потримав порожній стакан ще й в лівій долоні(нарешті про неї згадав про всяк випадок, перекидавши його туди з правіці).

Пійло було всередині його організму. Безпосередньо в шлунку. Ще з тих часів він називав шлунок пляшкою теж. А сам процес випивання алкгольних напоїв переливання з пляшки в пляшку. Отже пляшка горілки тепер була в «плящі», готова розтектися по організму медитативними імпульсами.

Закуска в даному випадку була б ознакою дурного моветону. Потім поставив стакан на визначене попередньо для нього місце, поруч з неповною пляшкою і кришечкою-закруткою. В шлунку горілка почала мимоволі-поступово всмоктуватися, створюючи ефект присутності. Хміль приємно давав себе відчувати. (див. дод. № 7). Він ще раз згадав про закусь. Вірніше згадав, що забув. Навичка гурмана альтруїста не давала спокою. Спонтанно і невимушено прийняв несвіже рішення. Відважився без остаточного ефекту використати для вжиття залишки горілки в плящі. Так чи інакше вона швидко опинилася в правій долоні з залишком вагань прямо з горлушка виливав собі, до рота, до тих пір поки пляшка не

стала зовсім порожньою. Тільки шматок вищезгаданого раритетного качана ніби перешкоджав вільному витіканню. (Див. дод. № 3).

Від нестримного бажання скоріше випити, не намагався регулювати об'єм ковтків. Горілка врешт-решт, майже самоналивом, стікала в його шлунок. Тою ж рукою — лівою, затуляв рота, щоб не дати статися передчасному відригуванню, поставив вже порожню на стіл. Він це відчув, що порожня, бо горілка не виливалася, вказуючи на важкодоступний волюнтаризм. Вона знову опинилася на столі, вже без горілки і при цьому стакан не використовувався. В ній крім шматка качану-раритету було лише повітря, яке потрапило, до неї, опісля витікання попереднього рідкого алкоголевмісного вмісту.

Йому залишилося навіщося взяти кришечку і використати її за прямим призначенням. Не вагаючись так він і вчинив. Керуючись ознаками безглуздої досконалості, пляшку було вирішено зберігати про всяк випадок. Хоча був вже зовсім п'яним і слабохарактерним, все ж взяв стакан зі столу і вирішив повернути його тому в кого позичив... Він причисляв це до мистецтва — отримувати креактивне задоволення. Скляний надщерблений стакан-гранчак опинився в тій кишені, де раніше знаходилася пляшка повна горілки з закрученою кришечкою за ходом

годинникової стрілки...

Всілякі дотепи зникли. Дилема сплюндрованого маргенальною неспроможністю нікчемно і невтішно вирішилася, незалежно від подальших опцій стану алкогольного сп'яніння. Навіть опісля, влучною білібердою не спричинить цинічного покращення, бо сам неквапливо захоче знову не лицемірно повернути себе в подорож безвісти — звідки і матеріалізував свої приховані наміри не простого життєвого клопоту. Між іншими... напрочуд дивовижно, завбачливо і переконливо... Потвердіше б стояти на ногах.

Анафема химери свого життя... Ахінея-покруч для тюхтія, піднятого на кпини собою ж. Нудно визначила істину належності і вибраний кредит довіри. Ревізія зазіхань закінчилася... Все повинно залишатися... Себе не обдуриш... Не вигідно... Все залишилось... Тільки на деякий час приховане... за лаштунки чеснот... прийде черга... (див. дод. № 8).

Вже добряче притлумлений мозок забажав нових квот. Безпосередньо згадати подробиці. Так, того, що було тоді. Костик почав нишпорити під ніжками столу. Він знав, що шукає. Але не знав під якою ніжкою знайде.

Знайшов на тому самому місці... ТАМ... Під однією з ніжок стола — під найкоротшою. Він підпирив ним стіл, аби рівно-рівнісінько стояв,

тримаючись підлоги усіма чотирма кінцівками-ніжками. Знайшов свого Ктатаника.

Свого часу Ктататник завів був і для себе також, не тільки для прочитання комусь із інших персічних мешканців планети Земля... Розкрив щоденник на першій сторінці і надів на голову. Утворився дах над головою.

— Тепер я знову там. Тобто майже вдома. Сам і за власним бажанням. Окрім мене там нікого стороннього немає і не буде...

Записувати тобто ктатувати все, що забажає. Тільки лігерами скупченими в слова і речення. Не зовсім, ні. Завів і залишив порожнім. Нічого не писав там деякий час. Тільки читав. Бо заносив туди інформацію подумки. А він (ктататник) слугував нагадуванням про потребу це робити знаходячись з нього в кишенях одягу. Навіщо витрачати зайвий час і енергію для написання. Що правда пронумерував сторінки для зручності користування. Відкривав на тій сторінці на якій ктатувавти закінчив і починав нове думками вкладати туди.

Деякі були зовсім незрозумілі для багатьох інших людей. Деякі були написані здуже грубими помилками різного роду. Деякі без змісту чіткого на перший погляд ніби відразу для того, хто читанням наважився тільки зрозуміти запропоноване. Інтерпритувати варіанти і усвідомити для особистого розуміння намагатися. Тільки в складі

одного цілого скласти собі картину. Не готове вже споглядати, а самому складати.

Варіантів безліч. Кожен додаток — штрих до картини. Хоча всеодно залишатиметься незакінченою завжди і назавжди... Чорно — білою. А кольорити дав можливість всім на свій упереджейй смак і стан. Подекуди є тим, чим згідно логіки і правил узгоджених тимчасових, неіснуванням відмічено. А воно існує виявляється і вимагає сатесфакції. Є в свідомості приховане. Є і всупереч. Є і завдяки. Є і все по тому. Щось нашпалт того випадку, щоб сонце назвати сонцем. Або, що треба для того, щоб сонце існувало. Необхідність складових для такої належності зрозуміла і прийнятна. Потрібна порожнеча, морок і абсолютний холод. Щось на зразок ось такого пояснення...

Ктататував все і про все, що мало змогу привернути його увагу. Це були не записи целібатника. Обігниця буде потім — опісля всього...

Однією із сторінок слугувало дзеркало раніше розбите, а потім складене до купи попереднього стану склеєне. Форма зрізу стовбура поперечна.

Хоча, ніяким чином не могло це позитивно вплинути на рівновагу столу (і взагалі було зовсім зайвим). Товщина ктататника перевищувала товщину (висоти (якщо черевик знаходився на

плоскій поверхні всією площею підшви горизонтально, а не вертикально)) черевика. На перебіг подальших подій мало вплив, але незначний. Лише як мінімалізація оптимального регламенту артефактизації подій.

Концентрував увагу, на фізичні зусилля, які прикладав для зрушення столу і діставання з під його ніжки ктататника не адаптував для зосередження.

А ктататник мав зовнішню форму завдяки існуванню столу (вірніше його найкоротшій ніжці). Ї був нагадування кола зашивняного і товщину мав. Нагадував циліндр сплюснутий зверху і гофрований, бо знаходився постійно під пресом ваги столу. Якраз зовнішніми ознаками розміру по периметру співпадало з ніжкою (найкоротшою) столу. Зовсім не відрізнити на перший погляд. Не адаптований до реалій кімнати Костикової.

Ктататник (складалося таке враження) був продовженням її і слугував підлогою і ніжкою (найкоротшою) Костикового столу. Такої чіткої відповідності розмірів Костик досяг вдало і навмисне. Спочатку заготовив попередньо матеріали для ктататика. Листками (листок — дві сторінки) мали слугувати: фанера, папір, картон, фольга, пластик, целофан, жесьть, тканина, вата, скло, Все оце склав одне на одне акуратно і підклав під ніжку столу. Всі залишки листів, що виступали

за краї ніжки відтяв. Рубав, різав, рвав руками. Але кінцевий результат втішним означав для себе. Ктататник був виготовлений і готовий для здійснень намірених Костиком. В кінці з'єднав все дротом з однієї сторони крізь отвір, який теж сам зробив. Всим оцим сконсолідованість свою виказував.

Ктататник таким чином виконував 2 (дві) функції. Слугував своєму створювачу ктататником(носієм констататцій) і рівноважив стіл. Необхідність свою не один раз доводячи...

Дістав, із під ніжки, свій регламентований часом своїм, пережитий проміжок, нанесений на паперовий носій. Не забув і про стіл. Для того, щоб той тримав рівновагу, піклування свої спрямував у його напрямку... Зняв із своєї лівої ноги правий черевик(останнім часом почав тільки так носити взуття, щоб постійно нагадувати собі таким чином, що ходити примушений по землі й живе на ній, як усі інші люди-земляни) і прилаштував під ніжку. Залишив себе стояти босоніж однією ногою на підлозі кімнати. Ще одна його нога залишилася взутою у взуття, хоча і не для неї призначене. Її теж відчував на підлозі.

Настав час концентрувати увагу на минулому прожитому насправді: в думках, снах, мріях, несвідомому існуванні в своїй підсвідомості. Що було справжнім, а що не зовсім, не знав сам. Чіткої

межі не мав і не хотів мати. Відомим неіснуючим, вважав існування її на той час.

Відразу відкрив, не витрачаючи час на всілякі синтимиенти і інші зайві особливості, що передбачає оця ситуація. Почав гортати. Відкривав на вибір випадкові сторінки. На початку більшість із них була порожня. Не зовсім, але тільки номером сторінка на перший погляд не зосереджений, видавала себе. Це було зовсім хибне уявлення. Костику насправді було достатньо такого стану, щоб тільки звертаючи на номер сторінки знати її зміст. Подалі від початку на деякі з них були нанесені лінії. Дуже багато ліній. Прямі і криві. Суцільні і перервані. Вони перетиналися, розходились в різні боки. Знову зходилися. Створюючи конгломерати мережив, сплєтених в клубки...

Лінії для читання. Читання фіксованого в свідомості своїй. Слідував впродовж лінії і все міг читати. Розумів бо сам себе. Іншому комусь — код необхідно знати. Один, дуже простий, зрозумілий... Ставав він простим і зрозумілим, іншим, тільки опісля розмови ґрунтовної з Кости́ком. Коротко, але змістовної.

Частина додатків з кататника зникла безслідно. Як і куди не було принциповим для Кости́ка. Зникнення помітив це відразу. Навіть здогадався кому вони знадобились. Тому надалі

відмітив їх, як втрачені. Хоча читати зміг і їх. Передбачив і такий перебіг подій. Вважав це за норму. Та все ж спочатку вирішив читати не втрачені.

Деякі, не втрачені (повністю), додатки

Додаток № 1

Вже досить давно не був у цьому помешканні мешканцем тривалий термін. Більший і довший, а ніж кілька годин, опісля запланованої подорожі безвісти, концентрованої особистою невдачею. Пам'ятав тільки, що всі меблі продав, окрім столу, для того щоб купувати алкоголь. Жаль було продувати політ особистого натхнення. Тому він так і залишився стояти на своїх чотирьох ніжках, посеред порожньої кімнати, на цементній основі підлоги помешкання відлюдника алкогольної формації.

Додаток № 2

Шматок качана не міг повністю перекрити отвір в плящі, тому лише частково і непереконливо завадив вільному витіканню горілки. Так частково і так незначуще, що він не

звертав, при цьому на нього особливої прискіпливої уваги. Ретельність сконцентрувалася на вживанні алкоголю. Не досить жвавому але енергійному з єдиною вадою — таємно переконатися в зворотньому переконанні.

Додаток № 3

Запопадливість була зайвою, без неузгодженого компромісу з самим собою. На все інше: стіни, вікно, двері, одну лампочку на стелі і саму стелю — він не адаптував свою увагу. Тільки стіл заслуговував бути повернутим його погляду. Міцний і доволі зручний стіл. Біля нього він стояв, бо не було стільця, на який би можна присісти. Та задовольняв і такий перебіг подій. Без перебільшень не переймався зайвим ентузіазмом.

Додаток № 6

Часто-густо, для нього, це був не простий стіл. І не просто стіл. Не тільки піар своїх занедбаних можливостей репродукції творчого тіла. Не зовсім огидний і покірний клейнод-копія його довіри самому собі. Невдовзі приголомшено гавив той зламний момент несподіванки, коли жалюгідне боронить велич скуту апатією.

Ледве-ледве снував туди-сюди осуд і дарував

собі потім втому, варту байдужості. Вона гулко розтікалася по звільненому від горілчаних афер, організму. Хоча раз по раз намагав знову себе гепнуть і знову по дебелимому, тобто зопалу 2–3 стакана градусів, завдячувати своїй послідовності і ретельності. Тоді його переставало влаштовувати якесь там аби лихо-тихо.

Недаремно він запопадливо зробив стіл дуже стійкий(якщо під найкоротшою з ніжок знаходиться ктататник), з дуже щільної і міцної деревини. Навмисно, знав себе за давніх-давен таким, яким є, тому так скорегував майбутнє. Враз по раз, після, гепання по дебелимому, хотів троцтити його своїми сконцентровано стиснутими кінцівками, як верхніми так і нижніми. Просто так, а інколи вряди-годи, щоб примінить до чогось стан сп'яніння.

Стіл був ні при чому, являючись в таких випадках звичайним фантомом псевдоспротиву оточуючого. Кульгавим особистим блюзнірством відокремлював скоєне від совісних присоромлень. Стіл ніколи не був для нього нав'язливою нікчемою-шкапою, втіленого в матеріальну статистику. Скоріше монументом, обеліском, навіть пихою і гордістю, бо сам спромігся його створити таким неповторним і не менш потворно відвертим.

Додаток № 4

Він не намагався бути маразматиком реінкарнації реалізму. Сповнений тепер відсутністю переконань, відчував тільки потребу в матеріальному і логічному задоволенні для свого організму. Інші незбалансовані категорії метафізичного не мали для нього принципового ідеологічного значення. Хоча і впливали на його життєві гаразди, як показник обіцянок і забобонів. Скандал схильний впасти тягарем на купу його несвідомих сварок з самим собою. Часом непоправних і часом поліпшених кривдою без суцільних провин, показником яких вряди — годи ставала поглинута горілка. Все одно не перетворився на покидька цинічного і винного обіцянкою не вживати рідин для кайфу, без сенсаційних переконливих наслідків плюндрування організму черезмірними об'ємами. Навіть диверсифікаційні зміни не матимуть переваги для впливу на одноразовий нерегламентований прийом вищезгаданих речовин.

Додаток № 444

Шахи знав. Усі правила гри вивчав. З маленького дитинства навички здобув. Шахи поважав і грав в них. Цю гру освоїв. Вважав, не для

нестелепних хвальків вона. Розсудливих рішень потребує завжди Хоча тепер на свій манер інноваційний і розумінням здобути сприймав їх для себе.

Маючи тимчасово шахівницю і набір фігур здобутий якимось u1089 співпляшником — другом випадково. Давненько роздивлявся своїм поглядом фігури і дошку — шахівницю. Лишень одну фігуру залишив собі на згадку і для гри з самим собою. Де і коли, і куди поділися ті що лишилися з шахівницею не пам'ятав гадки не маючи. Та й не треба йому були інші фігури разом з шахівницею. Цією одною Костик час від часу грав у шахи сам з собою. Ця фігура: король.

Головним повинен бути король. От він його і лишив. Військо можна знищити зовсім Тут воно є, а тут вже нема. Побиті всі. Король завжди залишається неушкодженим. Цілим цілісіньким і живим, і на шахівниці, а не поза нею. При будь яких закінченнях партії зіграної. Чи то мат чи то шах, чи якась остаточна позиція. Що правда кольору вже цей король замало А якого спочатку був не хотів запам'товувати Костик. Навіть зовсім без ознак належності. Не можна було останнім часом розібратися остаточню, який він — король, чорний чи білий. Брудний зробився від часу і брать до різних рук Костикових до лівої і до правої. Фарба стерлася назавжди, а покольорити свого

короля Костик неповажливо не бажав. Тепер це був король без війська без кольору без шахівниці.

Та все ж король. І шахівницею тепер слугував стіл — поруч. Видавав він тепер клітинкою шаховою, теж до речі безколірною. Костик ставив короля на стіл — це був перший і останній хід. Так закінчував партію відразу. Супротивника відсутність не впливала особливо не перебіг партії, а також на результат. Він завжди був одним і тим же. Перемога незаперечна і остаточна. Виграш одним вдали ходом. Завжди одним і тим же. Звитяги не потрібні наміри коли Костик розміщує лише одну фігуру на шахівниці з однієї клітини. Відразу незаперечний переможець, бо один і сам собі не супротивник.

Даремно говорять, що один в полі не воїн. Не воїн це правда — він відразу переможець. Коли дійсно один — однісінький. Отак розважався Костик іноді грою в шахи. Зберігав короля в аптечці першої допомоги. В надійному місці і безпечному Розважався тільки не приймав як необхідність для запозичення в життя Така гра нова.

Додаток № 5

Відкрив очі і подивився... побачив — не народився! Мене нема! Чому?! Я мав народитися.

(див дод. № 8) Чекав... так повинно було бути. Все так. Навіщо я відкрив очі? Краще цього не робити мені. Тоді б я не був не народжений. А тепер? Я мав народитися. Я знав. Тому і відкрив очі. Я мав бути. А тепер мене нема. Чому?

Замість народження отримав відсутність. Невже я сам себе обманював і тільки хотів так. Хотів бути, а не бачити, що мене нема. Бачити, хотіти і не народитися. Навіщо я відкрив очі? Якби ні — знав себе народженим і жив. Звичайно жив би. Тепер все інакше — я не народився. Нічого не вдієш, не можна, бо не бачу себе... закрити очі і жити далі? А може закрити очі і мати змогу ще спробувати народитися насправді?

Додаток № 6

Продають ділянки на Місяці, Марсі і так далі. Все законно оформлено і підставно. Площини. Поверхні планеті на продаж Костик знав про це, малу вирішив перевершити їхнє. Спочатку хотів владнати, давно розпочату справу, з Сонцем. Не продавав його — роздавав усім задарма, перед цим оформив ліцензію, патент, технічний паспорт, інвентарний перелік складових зірок. Він був власником законним зірки Сонце.

Невдовзі набридло, та ще й роздавав усе. Все не лишивши собі, навіть малої дещиці. За інші зірки

не брався, вважав за пройдешний етап подібне. Очікувано і сплановано розпочав нову справу. Став (теж на законних підставах) власним космічного простору безмежного. Всі справи з паперами владнав і розпочав. Торгував об'ємами невичерпними. Охочив доволі багато знайомих.

Документальне оформлення не викликало сумніву ні в кого. Навіть у контролюючих органів державних.

Доволі по прийнятній ціні продавав усім і без обмежень. Всі люди вже мали космосу вже свого простір. Не було вже на планеті Земля жодної людини, яка б не володіла космічними просторами не придбаними. Іноді продавав об'єми майже за безцінь. За найменшу за номіналом монету. Ну і що з того. Всі гроші вилучені від купівлі людьми в нього Космосу поклав на майдані посеред міста великого і пішов.

Великою купа виявилася. Всі охочі брали хто скільки міг взяти. Бійки не було, бо грошей дуже багато в купі. Ті яким до грошей байдуже, просто спостерігали. Хоча взяли нові деякі по декілька грошових одиниць в якості сувенірів. Скільки Костик не продав космічний простір не міг весь продати аж ніяк. Щоб прийти до якоїсь моралі вирішив документально визначити і остаточно цей перебіг подій, створенні ним самим. Замовив сертифікат з печаткою. В ньому було засвідчено,

що все непродане ним належить самому ж Космосу. Космос вже став не абстрактним об'єктом, фізично явним. Отак Костик передав свою власність вічності. Тепер завдяки Костику Космос володів сам собою.

Додаток № 15

На початку розмови із жінками будь-якої поведінки за звичай казав:

— Подарую тобі дві відповіді. Ти їх знаєш. А запитання придумай сама. Але тільки одне.

Були різні жінки. І по різному він з ними мав щось, і якісь взаємини, і додаток до свого хотіння не мати більше нікого з них, і нічого з ними.

А про цю навіть згадав не один, а декілька разів. Один раз особливо згадав(500(п'ятсот)годин) по тому, як закінчив першу справу з нею.

Це трапилося на день Хвойди... Святковий день був тим часом в колі Людей, які знали про існування такого св'ята. Перетнувся шлях Костика цього дня з жіночкою випадково однією напрочуд приємною на зовнішній вигляд. Хоча й не жіночкою, бо ще занадто не схожа на ту, яку можна назвати цим словм. Скоріше молодичкою чи навіть особою жіночої статі що не досягла відмітки в двадцять п'ять, але вже перетнула двадцять. Хоча паспортні дані свідчили про помилку костика. Років

так на десять... Тобто було вже цій особі від народження тридцять п'ять.

Почав поздоровляти натхненно і щиро. Вона відразу, без вагань, відповіла йому стійким алкогольним пахллям своєї згоди. Можливо до пугтя й не розчула привід для поздоровлень. П'яна вже була досить. Костик їй теж припав до душі. Щось близьке побачила в ньому. Вподобав її собі для того щоб провести час з нею недаремно для них обох. Тоді подумав і вирішив, що даремно раніше не зустрів її.

Від нього залежні обставини втиснули знову спомин про особливу. Пожалів навіть себе більше ніж треба було для таких випадків. Подекуди побув трохи з нею наодинці, та недовго, щоб не надокучила вдосталь. Розглянув її, як апперитив перед іншим, важливим- важливішим своєю важливістю наважений. Тому навіть хотів взяти не один стакан гранчак. Про всяк випадок. Та своєчасно схаменувся.

Другий(стакан) повернув назад. Примусив себе забути її і думки знову встановили свій раритет покірності означенням з принципом того навіщо ця жінка була тут, в цій кімнаті і з ним. Недаремно мабуть для неї оскільки була з ним, отут. Та і для нього. Тільки ця була з ним в цій кімнаті. Ніхто крім неї тут не був з інших його подружок... для іншого, крім вдоволення хіті. Взагалі.

А її він вважав більше ніж подружкою. Вважав чимось іншим і не наважився дати повного визначення, бо не хотів викрити насолоду. Вже після неї вона залишилася з ним і тепер він знав, що на його столі лежала також і вона крім пляшок, і стаканів, і інколи закусі, і якихось речей, які знаходились на ньому тільки для того, щоб створити не загадковий нудотами антураж. Брутершафив з різними незнайомками. Навіть з неініціативними дуреписьками. А ця згодилася й на втіху не лише тілесного задоволення. Іншим чимось завдячила йому несвідомо за його вдячність випадкову і нестримну, і відверту, і небудь хто. Все непримітним стало. Враз одне одного спокусливо слинили без обцянок і подальших натяків на сподівання інакшнього, бо не треба було опісля іншого нічого. І продовження не мало б надії. Жінка була тут. Теж. Навіть на столі лежала. Бачив її в різному і різну.

Познайомився з нею по п'яних справах. Мабуть була з причудами, бо багато грошей, порівняльно ніж було, мало раніше.

Втрата якась в неї визріла, тому прикладалася до пляшки. Пляшка з різного для набору всіх рівняє і зводить до купки. Бачила вона різкі види і різні пейзажі, і розуму чималенька була мала. Було помітно відразу йому. Випадок побачив її і його поряд в спокусливих позах деградантів, поки не

закінчився хміль. Вистачило і такого. Був і той, і почуття в ці моменти занурень.

Чи він від нудьги розважився, чи вона зі своїми причудами в втратах захотіла ніби забути. Значення не мала багато всього надуманого. Стається одне теж, які б мотиви до подібного не вели. Та як би не її замовлення, які його вразили. Ба, опісля всього замовила. Мабуть думала він майстер, коли зміг зробити такий стіл. Він пояснював, що це те про, яке вона думає і намагається уявити собі в іншому ракурсі освітлені. А замовляла нісенітницю. Кепську взагалі. І замовила стільчик маленький собі.

Звичайний маленький з деревини. По складності ніякої для виготовлення звичайному майстрові не складе ніяк. Та деревина трохи не така, не за звичай її знають. Ніби та структура і склад, а її належність до певних варіантів використання спричинює сумнів неабиякий що до деяких подібностей. Він дослухавши її до кінця відмовив, бо не вважав це чимось. Чимось вартим його переконливих блукань, поглядів на щось ніякове, як би недослухав, то знав напевно й так, який матеріал для стільця пропонувався його сьогоднішньою партнеркою по плящі і плотськими задоволеннями по «любові». З домовини її колишнього. Покритого землею років 9 тому.

Деревина вилежана і просякнута його тілом і іншим вмістом, що вважають і вважається тонкою субстанцією, типу душевних. Добре що і не взяв цього. А так би по іншому з нею розпрощався. Не по-людськи. А потрібною стала йому опісля — годин через 500(п'ятсот). Випадково її згадав. Круговерть непорозумінь з самим собою привла знову до неї. З'ясувати бажав де що. Свавілья заради непотребу. Ось і причина. Відмовив тоді (раніше) намірено. Іншим вирішив розважити себе і її. Завітав до неї в гості, непрошено. Відсутня вона була впомешкані своєму. Примітив Костик собі цю витівку. Знайшов себе в неї вдома. Вона запрошувала його довго і безрезультатно.

А він навмисне відмовляв. Хоча ключ від вхідних дверей її, кинутий нею ж під стіл — покруч, викинув геть далеко — аж кудись туди куди око не дістає. Внеї на очах все заподіяв. Щоб дати зрозуміти — далі — все, нічого зовсім між ними. Ключ потім знайшов ізберігав. Скористався ним і опинився у неї вдома. Не зпорожніми руками — з подарунком. Стільчик, замовлений нею. Таємно від неї вирішив втілити її забаганку замовлення в реальність. Знайшов могилу потрібну і владнав всі потрібні справи з цього приводу. В результаті Власноруч виготовив і стілець замовлений жінкою п'яною тоді. Сів на цей стільчик і почав чекати її приходу. Довгенько

довелося чекати-очікувати. Періодично спати починав. А взагалі роздумами був своїми поглинутий.

Чекав 3456789009 секунд. Дочекався її приходу тверезого. Була спокійною вона і впевненою в собі. Стільчика відразу взяла до рук своїх, потримала. Нюхала потім його(стілець) доволі невизначений термін. Костик стояв осторонь і спостереження свої продовжував не зупиняти. Потримала, понюхала і підпалила прямо тут — посеред кімнати. Зайнявся він від вогню її запальнички. Перед тим, як палити набризкала на стілець духів своїх. Зросила добре і підпал влаштувала. Згорів швидко. Залишивши по собі купку попелу. Вона зібрала цей попіл, продовжуючи нічого не пояснювати Костику. Вкинула залишки до вазону з кімнатною рослиною під назвою кактус.

Кактус чималий розмірами був. Висотою понад 1(один) метр. Завширшки 45 (сорок п'ять) сантиметрів, не враховуючи вазон. Костик на цьому припинив спостерігати і пішов, мовчки, зовсім іншим вже перейнятий. Тут все вирішеним і зрозумілим, на тепер, вважати почав. Хоча ця жіночка не перестала цікавити свідомість його... Мав відносно неї ще деякі варіанти. Не став визначати термін. Зустріч тепер обов'язково вважав. Захотів вирощувати рослину завдяки їй —

оцій, з якою спрви мав різні. Рослину — кактус її.

Додаток № 7

Потріскане небо над головою. Тріщини малесенькі і здоровенні, і криві. Їх багато. Так багато, що не злічити. Відразу, через все небо вони. Розділяють на маленькі, великі частини, жахливі маленькі і жахливі великі частини. Являють його не цілим. Вночі їх не видно. Вдень вони не вражають. Деякі помітні під час дощу.

Їх багато. Дуже багато. І з кожним днем стає ще більше. Невдовзі невтримаються на верху, уламки почнуть падати і зникне оборона. Подумки розмірковув Костик, дивлячись на небо і спостерігаючи за вражаючими блискавками. Дощ починався. Тільки і було цікавого на тепер...

Додаток № 8

Сам собі, для себе поклав сир у мишоловку. Для того, щоб знати Своє — свій обман. Створив тим самим свою пастку для себе. Мабуть, щоб знати наперед на чому спіткнеться. Не коли... Спіткнеться зведенням неодмінно. Для знань собі. Не поки що інше. Хочеться сиру згубою своєї відміченою. Знає наперед і про біль опісля, і налаштовує себе завчасно, готуючи собі напад на

свою голову.

Гірш тим, котрі кладуть сир і не знають про мишоловку свою. Плекають надію на мимохідь готованого. Не знають, що їх і для себе, і своє попідтинню пускають. Передчуттям парадигми знесилені вже запізно пізнають помилку. А він сам наперед знає і ніби готує себе самого піймати на свій сир, в свою пастку слухну намірами.

Додаток № 9

Гриша на прізвисько Пюро, його сусід в городах, дозволяв водіям сміг'євозів вивантажувати смігтя на своєму подвір'ї. Особливо вігав купи мотлоху і віджодів зимової пори. Майже все йшло на паливо в пічку. За тиждень два, замість купи залишалася тільки землі дещиця. Топилося в хаті грші пюро по чорному. В кімнаті де містилася груба без димаря, який, до речі зибився сажею, він витягнув вікно аби дим вільно тікав геть на вулицю.

Таким чином тепло було й в іншій кімнаті

Додаток № 13

Костик іноді ставив себе на місце... На місце кращого ангела... і не вважав це за пихату надмірність.

Каяття того, хто був кращим ангелом Його.

Воля Його — не благодать тобі — це ВОЛЯ ЙОГО.

Біль... Біль... Біль розриває. Нищить. Біль безсилля і покори перед Нездоланим. Немає кращого для тебе, крім болі. Спасіння немає. Зникло все. Немає нічого, є тільки відчуття нестримного бажання приймати біль. Зробити не можна інакше.

Покора і стриманість для жертви злону. Свобода в середині чогось, а хотілося всього необмеженого, безкінечного для себе. Осягнути, зрозуміти, намагатися бути там. Обіцянки і неправда ось — розплата за свободу. Насправді немає свободи, є тільки вибір. Вибір між одним і тим же. Прояв волі і знову нестримний біль, страждання — це кара за жагу пізнати бажання свободи. Хочеш жити? Будеш жити, для того, щоб знати, ти-ніщо, якщо ти проти Нього. Не корися, матимеш все — і страх, і біль, і безсилля, і можливість помирати. Це буде нищити, бо спромігся протистояти всьому, будши силою від сили. Твій шлях — життя, живи ним, іншого не чекай, бо хотів творити милість Його, в протистоянні Йому, забувши, що все дане дарма, яке не треба повертати. Бажав сам мати, що давати і прийняв смертельне, безжальне, неживе. Все завершене і жадоба слави Його і боротьба заради свободи. Свободи, якої не треба, якої нема і не

буде, бо все це біль жалю і смутку, втрати надії на вічність. Обрав стояти супротив і виживати, замість бути поруч з Ним і любити Його, як Він любить тебе, бо ти частина була Його улюблена.

Не будеш знищений, лише покараний і самотній. Відійшов, щоб не повертатися. Він дозволить розуміти і повернутися, коли приймеш терпіння і страждання. Знай, готуйся і чекай, час непокори лічений. Страждай — це милість на спасіння, в цьому суть. Твій вибір був протистояння. Будь поки ти є. Прийде, коли благати треба, а не хотіти і жадати. Треба знати це. А поки біль, Він нищить і дає надію... Повстав... Хотів бути Ним, сам без Нього... Немоżliве робив супроти існування всього. Він той, що є, а ти тільки прийнятий для справ. Змирись з цим і будеш. Як ні, то знову біль. Тільки біль, туга за минулим і бажанням майбутнього.

Нема тебе без Нього. Спроможний лише бути під владою Його, бо ти не Він, а Він — це Все.

Додаток № 55

Костик тримав, одного разу, вже добряче затерту коробку сірників, на долоні лівої і верхньої кінцівки. Уявив, ось:

Звичайна коробка з сірниками лежала на столі. В середині, тобто в ній залишилося 5

сірників. Спочатку їх було багато — майже 90. Час від часу одного з них брали, для того, щоб запалити, черкнувши коробку по тому боці, де нанесена сірка, тонким шаром, достатнім тільки для того, щоб загорівся сірник. Траплялися випадки, коли з першого разу не вдавалося довести сірника до стану загорання, тоді черкали ще раз, і ще раз, і ще... Доки він не набував здатності запалити собою те, що хотів той, хто його доводив до такого стану. Зробити так, щоб сірник загорівся, ставало все складніше і складніше, бо тонкий шар сірки швидко стерся від безперервних невдалих спроб.

Прийшов той час, коли запалити жодного з них стало зовсім неможливо. Черкнувши безрезультатно останній раз так, що аж відірвався шматочок картону від тієї сторони, де мала бути сірка, сірника навіщось було покладено назад до коробки. Ті чотири, які залишилися, були досить здивовані. Як таке могло статися? Звідти, ще ніхто не повертався! Всі зникали безслідно, а цей повернувся, що правда майже без сірчаної голівки і ледве не переламаний навіпіл.

Та все це дрібниці. Він повернувся! Всі запитання його колег залишилися без відповіді... Такі обставини їх дуже лякали і змушували чекати чогось жахливого. Хоча в коробці ще залишилися сірники, її поклали в якусь переповнену непотребом шухляду. Чому зовсім не викинули, витягнувши

перед цим сірники, які потім можна покласти до придатної до запалювання коробки і використати їх? Проходив час, сірники дивувалися, чому залишаються в коробці. Вони ж бо вважали, що існують тільки для того, щоб згоріти і собою запалити щось.

Такий стан непотрібності і невизначеності викликав у них паніку і істерику. Звідки їм було знати, що на коробці просто стерлася сірка і вона стала непридатною для запалювання. Про їх існування забули. А може просто відпала потреба щось підпалювати. Разом з коробкою вони стали нічим, цілком нормальні і здатні добути собою вогонь. Тільки покалічений досі нагадував, своїм виглядом, для чого вони зроблені...

Додаток № 11

Недавній епатаж катастрофічно зсувався набакир, опісля першого «кухлика», випитого потай собою ніби-то від самого себе, тобто ним самим. Після оцього і до нього — висихав, на потім, ненадовго, без жодних неприємних підстав загрози здоров'ю. Були б намагання пристосуватися до звичайного.

Другорядне прикладеться спокусливо. Посібником з давніх-давен слугував приклад друзяк-співпляшників. Вони подібно ошукували

самі пристойні прострочені підстилки нікому, навіть самим собі не вигідні. За винятком тимчасової винагороди, стававши завдяки таким оборуткам старим луб'ям(нікому непотрібним, навіть собі). Приходив, не коректно, до тями тільки беручи за тимчасовий взірець означене ними. Ще б пак, не непосидюче воління інакшого, за звичай затюкане підступними бажаннями упоратися квапливо і самотужки, інколи брало верх і перемагало. Все таки не був бездарним фахівцем свого буття, щоб дарма саморозголошувати від загальноприйнятими і вдаваного всіми за звичайне. Цінував вважання.

Почувався не добре, бо було шкода і хотів повертатись знову. Винив провиною ризику збентеження. Насамперед самотужки ошукувався знеболюванням, бо опирався натще серце, залишаючись зашореним від бездарної непосидючості і знущань самопротекції. Не пустошив себе оманю гармонії, опісля нудного животіння. Плентався далі спокійними і дрібними кроками іноді перебіжками. Та ніколи не стояв, мов вкопаний стовп і не відходив назад на заготовлені для відступу варіанти, немов бундючний зведений дурисвіт.

Додаток № 563

Перед тим, як випити алкоголь Костик раптово напружився. Склалося особисте враження ніби він до чогось намагався прислухатися чи дослухатися. Як він сам констатував. Дійсно, напружився не даремно. Інформація йшла з кодованого ним самим рівня. Мала для нього значення. Тому вирішив запам'ятати, бо чув її ще з вчорашнього дня, але не міг приймати фізично — був занадто п'яний... Як виявилось потім, доречно.

Ми представники цивілізації наглядців розвитку, звертаємося до вас, наші предки.

У зв'язку з ситуацією, яка може дестабілізувати нормальний розвиток, ми звертаємось до вас. Дякуючи нашим досягненням можемо передавати інтелект — інформацію, яка сприймається тільки на нейропсихічному рівні. Посилати щось матеріальне недоцільно і безглуздо. Приймати рішення маєте тільки ви. Ми можемо підказати напрямок, яким прийдете до правильного розвитку. Не намагайтеся самі шукати з нами контакт. Інформація не зафіксована на певному проміжку часу. Вона почала існувати з появою перших мислячих істот. Якщо ви вже сприймаєте її, це означає, що досягнення в розвитку на правильному шляху. Є ще різні складності доступу. Це страховка — код — запобіжник самознищення.

Можете не сумніватися, всі науково-технічні досягнення ваші. Наша справа — доцільність їх використання вами. Кількість істот, які можуть приймати наші передачі, обмежена і чітко фіксована. При наявності спонтанного незапланованого сприйняття, рівень складності автоматично знижується. Ми несемо особливу відповідальність за розвиток біологічних істот. Наша мета — це Ваше осмислене існування...

Додаток № 1213

Не знайшов те, що шукав. Шукав довго, безуспішно і марно. Весь цей час думка про неможливість здійснення бажання була з ним. Та чомусь це тільки і змушувало його продовжувати пошуки. Якщо взагалі можливо назвати пошуками те, що він робив. Іноді він взагалі не знав, що йому треба, іноді просто забував і жив, як всі інші, — ті, що нічого не прагнуть, живуть, і все. Якби він сам міг збагнути, що йому треба, це набагато б спростило справу і прискорило...

Знаходячи «щось», перевіряв, розмірковував, аналізував, не відразу приймав рішення, чи це дійсно те, що треба було знайти.

Потім все рівно продовжував намагатися спростувати попереднє. Йому починав подобатися сам процес. Завдяки якому він набував знань, які

стимулювали не зупинятись, створювали нові ідеї і пріоритети. Вже іноді не міг жити звичайним життям. Як би не одна проста річ... Він уявив себе не живим. Вона вплинула дуже суттєво на нього, так не вирішивши раз і назавжди, що треба було знайти. Залишив пошуки.

Опісля сама нагода «щось» знайти автоматично відпала. Він зрозумів, що може сам процес і є головним, маючи лише початок і не маючи кінця. Знайти «щось» конкретне, і досконале неможливо, бо його не існує, для того, щоб зрозуміти тільки для себе. Якби воно взагалі існувало, то унеможливллювався б сам процес його пошуку. Все завершене — по суті своїй приречене на зникнення. Поки що «оце» його зупинило.

Додаток № 777

Костик картав себе іноді, коли в нього був дуже добрий настрій...

— Ти — ліліпут. Ліліпут, що вдає себе велетнем і обман видає цим для всіх в тому числі і себе самого достеменно кривдить манною. Навіть не ліліпут звичайнісінький звичний... надмірно вдаючий себе велетнем. Гірше ще набагато.

Карлик- ліліпут серед ліліпутів. Тому для них, для ліліпутів, сам вже став малим. Ну такий занадто малий — замалий доволі. Достатності цієї для

обмалі так забагато. Менше нікуди зовсім. Ні не інакшістю ліліпутливість твоя видає. А тобою ж самим, який є ти справжній — не вдаваний. Ти — ліліпут. Бо ти є ліліпутик карликовий. Маленький, якийсь нікчемний занадто і жалюгідно невиразний. Тільки й твого в тобі, що оце вдавання себе велетенським. Велетнем доволі не властивим вщент. І потому край. І все. Ось тобі. Щоб знав ти і іншим докорів не закидав даремних, вважаннями своїми нестелепними. Натщесерце завжди спонука тобі для наповнення скаргами самому собі, як ліліпуту.

Вихолощуєшся цим достатньою неабияк втихомирено опісля. Назву таку нову дав чомусь наприкінці картання всього: «Карлик-ліліпутик, що вважає себе кремезним величезним велетнем, бо не знав». Щоб не звеселитися впродовж плекання якихось надій потойбічних чи справджених в сьогодні. Відаєш ваду свою напоказ аби тільки думка побутувала заангажована від жалю до тебе. Приховуєш свій невідомий загалу мичкуватий і на друзки дрібні розділений корінь належності. Розкришена твоя воля, тому вдаєшся до кремезності величезної велетня неіснуючого. Тонізуєшся від всього до всього. Якби стрижневий мав кореневище, то по-іншому все б. По-інакшому. А так карлик-ліліпут, який вважає себе... бо не знає. Опісля такого штурму погожий гарний настрої

вщухав. Намірено так чинив, щоб визнавати більше не досить приємного собі, бо хороше все, на його думку фіксує і не дає прогресу подальшого.

Додаток № 100000

Усно пояснив Костик своєму відображенню в дзеркальній поверхні свіжої калюжі, що утворилася відучора під час зливи.

— Мабуть є небаром утиск вишуканий. Бо хоча і для кожного свій. На уяву подібну до наміру.

Так віднедавна вважання свої Костик замінив на переконання. Хіба одним тремтінням замало обійтися і незабаром гунути доведеться роздвоєно. Дивовищем прагнути досить невпевнено. Хоча були вже переконаннями, бо іншим торочив для прийняття нового, невігойного розуміння. Вже відмінного від зогаданого загального і такого прийняттого зрозумілістю своєю простою без ангажів і пафосів.

Повна і тотальна по спрямуванню напряму суттєвого визначення. Доброріки все одно безладдям спростують всі конкурентності вдавані. Анархія чи ієрархія без ніякого нічого загрозливого наміру подальшого. Кратія впливова гаразд базікання мати на увазі. Звісно в жодному разі натяки винагороджувати. Коли більше вплив у стосовного і відношень доносу внутрішнього

перспективного для несусвітнього спотикання помилками. То вже диктат більшості для меншості. І що ще точніше вигадати. Версія ранком покаже не вартість цього і вартість того. Якби ж то або тобто пацифізм брати за взірєць. Тези навмисні похибками висловити запрошено невинно. Звичайнісіньке нацьковування.

А собі на гаразд свербіж тихенький і ниций. Та і все для бундючності чванькуватої і змовницької. Як не вивертай, як не стримує волі іншості перекладеної в опозиційні відстані відмежуванням прикрашені. Доводити захлинаючись правоту, чи лівоту, а чи середульність, чи слизькість свою. Слизьке винагородою в захваті вибазікати. Втім якось же живуть з таким перебігом. Прийдешнім до такого. Є кращим ніж попереднє відверте знуцання над чиймись, не своїми переконливими переконаннями. Форма матрична сформувалася критична... прогресивна. Перспективи, керуючись константами догматиків. Костик спокійно пояснив оце все випадковому перехожому.

Міг безкінечно полемізувати патетичні досягнення свої. Потік свідомості розширений дозволяв. Невдовзі просто-напросто набридло самому. Чи заспокоювався і не задавав питань співбесідник випадковий. Перемикався на іншу тему або на щось інше — другорядне зовсім.

Бувало й таке, що просто йшов геть кудись. Кудись, без чіткого наміру і напрямку визначеного.

Додаток № 23

Простуйте... Простуєте і спростованим, і невітшним неминучим, і змінами, і зайвим, і використаним необхідним, і здійсненим теперішнім оговтаним... без звігів майбутньому докорами минулого...

Додаток № 63

Нудних лицемірів ознаки вичавилися назовні. Ідентифікуєте знання невігласів подекуди. Занепад свій перетворюючись на упереджений відомий марнославством загал. Сурма, Ваша, сурмить вкрай кволо і необтяжливо. Увінчуєте себе дбанням не тільки квапливої минучості. Потрібен тепер поки хоч раритетний неальтернативний і ексклюзивний необтяжений. Шкода, а так добре все і фахово заподіювалось. Кортить вирахувати підозріло постачальника статутного убезпечуючого масштаби тямущі та урбанізовані невловимками презумпційними.

Достоту досить.

Додаток № 333

Треба йому... Не мені. Одному. Самому. Я — для нього і йому тільки. Повинен знати. Крім мене нікого не... Справи його. Накоїть. Тоді і сам не свій. Людиноненависництво, зажерливість. Найгірше ненависть, злість і зневага. Починає мислити іноді правильно. Та це тільки тоді, коли прикро йому. Коли завада від себе чи гіркота ситості. Не завжди. Виправдовує себе і шукає компромісу. А я ж його завжди перед такими подіями і намірами попереджую, вказую не більш-менш прийнятне рішення, а справжнє. Завжди. Та не тільки не зважав, а ще й не стримує себе — «глушить мене». Для нього ж хочу краще.

Зайві такі наміри, якими він прагне. Я ж його і тільки. А він мій. Щось приємне не згодиться для натяків. Пробую намага-тися. Тоді він мало не ангел. Ну принаймні хоче так виглядати. Та своєчасно його приземляю. Все-таки одного разу спробувала розважитись в межах мені дозволеного. Тільки почала. Добре що не продовжила. Ось так «Мені дуже приємно спілкуватися з таким розумним, талановитим, професійно завбачливим і добрим як ти. Вдача завжди з тобою. В тоїх починаннях. Тільки від тебе залежить твій успіх...»

Цього було досить. Вгамовувала його... Треба іноді стимулювати. Головне відбулося, останнім

часом він сам не хоче втратити мене. Почав цікавитись. І перепитувати. Я обережно тепер. Розумію його. Він всього-навсього... Ні. Вже не тільки... Він — Людина. Якби все в ньому було досконалим або навпаки безглуздим мене в ньому не було б. Оця виправдана суміші приму-шує мати мене в собі. А мені бути в ньому. Для мук і страждань все? Для рівноваги? І щоб хотів більшого ніж є і має зі мною. Не дам йому спокою. Зі мною. Не зовсім добре іноді. Не заховається нікуди від мене. Я його. Я в ньому.

Я з ним завжди. Навіть тоді коли він вдає себе добрим, чесним і не помічає мене. Я тільки його. Я ж совість. Я не для надміри. Він мій. Знайду щілину все рівно для того щоб знав себе. Мене не сховаєш, не втечеш від мене, не загубиш, не втратиш, не... Я ж совість. Дарма мої старання? Для нього хочу краще. Я його. Він мій. Я — совість. Я його совість. Совість...

Не зовсім втрачений він. Є гірші. Набагато гірші і зліші. Людиноненавис-ники, душогуби і злорадники. Боротися проти мене в собі марно. Я вказую на правильне не тільки дійсне. Перемогти мене навіщось заради мети немож-ливо без кари для себе і сумніву щоб бути покручем достатньо. Важливіше в ньому неодмінно буде потребувати мене. Навіщо я тоді в ньому. Мене не зміниш, я — совість.

Тільки його совість. Його. Тому і про нього і для його ж справ.

Додаток № 1213

... Казка склалася завдяки Костику.

Сидів біля вхідних дверей, в той час, коли ще дерево акації було не спиляне. На дереві, височенько над землею — метрів з п'ять, знаходився будиночок для птахів. Колись в ньому вони навіть жили і виводили нащадків своїх. Кіт навідався до них в гості. Непрошеним завігав і знищив все. Залишився тільки будиночок. Дивився-дивився на нього Костик і додивився до того, що казка утворилася з усього цього. Казка ось така:

Дракон викрав і сховав.

Дракон один якось одну гарну принцесу вподобав і собі бо занадто красива була щоб належати тільки собі. Викрав її і сховав у себе вдома.

Жив він в високій башті. Дуже-дуже високій. Зачинив її там в кімнаті, щоб ніхто їй не міг відразу порятунок влаштувати для звільнення. Заподіяти їй нічого не наважувався. Просто дивився на неї та і все. Милувався по своєму. Ще подобалося йому — дракону слухати коли принцеса говорила слова сама. Будь-які навіть образливі для нього. Гарна

красою і молода була полоняночка. Сам не міг нею в повній мірі здійснень мати для втіх. Тільки так щоб заподіяти дещо від нудьги, а потім викрасти назад її додому — де раніше проживала. — Туди кудись.

Вона звичайна людська натура. Сиділа в кімнаті високої башти. І що з того для неї. Нічого взагалі. Якесь безглуздя і непорозуміння. До того ще й в кімнаті виділеній їй драконом для знаходження не було ніяких зручностей. Не було ніяку потребу людську по-людськи справити. Намучилась бідолашна поки-доки знаходилася в полоні. А треба ж було ще й виглядати привабливою, і гарною, бо принцеса вона. Вихована вона так і з такими манерами. З драконом владнала все-таки всі варіанти врешт-решт і він погодився, що кімната не відповідає вимогам проживання для людей і тим більше принцеси.

Змилюється в кінці кінців і запросив бідолашну кудись туди звідки цупив її не думаючи. Краса повинна бути де їй належить, а не куди заманеться на чийсь і розсуд не кмітливий. І знову і все з цього таке інше. Якщо ні, то перетвориться все на казна-що. А цього казна-що вистачає всім вдосталь. Казка якась без визначеного кінця та нехай вже й так. Головне щоб красиве все порядком для всіх і себе також при нагоді своєю ж красою підтримати.

Не записав Костик ніде і ні на чому оцю казку. Так лишилася вона в його голові. Там і зараз є в вигляді калейдоскопних картинок написів, які він переглядає коли дивиться в височінь просто або на будиночки для птахів чи на багатоповерхові споруди.

Додаток № 3456

Крик чути. Крик всюди. Крик всім. Крик звідусіль. Волення стихло... Не прохання на милість — крик. Не ганьба на доказ — крик. Кричить. Крик. Бо що це — Все? Все що це? Все-це... Крик — не жах. Не нікчемно зникла лагідна чемність проста. Не Безсила злість. Не завмирання серця. Крик. Потужний і гучний. Всюди крик. Всьому крик. Почуте все до нього. Для всього крик. Все — вже крик. Все — вже. ІНШЕ — крик. Крик звідси і звідти. Крик всіх. Крик всім. Крик.

Додаток № 13

Досить раптово, а подекуди миттєво згадав картину. Жалів більше за тим, що не купив її: не було за що і, як виявилось потім — правильно все сталося... Він випадково побачив. Помітив серед багатьох інших не нічим гірших в міру, яскравих, загадково тьмяних. Мальованих добротними

якісними фарбами. А ця на його почварно зім'яту душевну потребу справила справжнє і реальне враження. Навіть не враження, а побиття з нагоди погашення скептика, в його поглядах на фарбовані ганчірки, натягнуті на п'яльця. До сих пір він вважав, що це дійсно так.

Пройшов повз неї і помітив її з причини якоїсь невідповідності до загалу сотень картин, що продавалися. Фарби кольорами мотивовано примусили чути шепіт. Він відійшов на відстань тині, яка від неї падала на асфальт. Почув шепіт серед гамірної вулиці. Цей шепіт рвав барабанні перепонки його вух.

Глушив, всі голоси і шуми і примушував повертатися. Вона стояла долі обперта об дерево породи каштан. Виставка — продаж місцевих художників. Він завжди вважав це щовінцінними нісенітницями не варте зім'ятої кришечки від пляшки горілки, яку він ніс в кармані. До речі в правому своїх вже нових від недавна штанів — джинсів. Шепіт не міг зникнути вже. Не міг з простої причини. Він був ним почутий і залишився в кожен. Далі йти не міг.

Повернувся підійшов і дивився на неї. Нічого взагалі. Мазанина. Біля неї шепіт зник. Але він знав це йде від неї і для нього. Спробував повторити і перевірити. Там де закінчувалася тінь з'являвся шепіт серед безлічі голосів. Шепіт, що примушував

повертатися до картини. Не міг зрозуміти, що йому треба розглянути детальніше. Побачити мусив щось в цих намазаних на ганчірку фарбах.

Не знав, як це треба насправді. Нікчемна мазанина не відпускала. Тільки-но він намагався відійти гримів шепіт про повернення. Що? ЩО йому пропонуване. Що для нього на цій картині. А може сама картина завдяки його сприйняттю має стати вже чимось і не тільки фарбами послідовно нанесеними на поверхню. Можливо. Він намагався та даремно. Поряд з ним картина мовчала.

Він відчував, що це мовчання. Пригнічене мовчання, бо в ній не помічали головного. Навіть сам художник, який її створив, не знав про це. Що в ній Є вже. Вже є. Є. Те, що примушує повертатися. Але ж він вже грає свою оперу і знає... знає. Залишається тільки розгледіти, те поки що невідоме, але помітне і не зрозуміле. Вона вже «щось» серед сотень подібних і не менше, а більше привабливих і кращих, і дорожчих, і цінніших, бо мальованні знаменитішими малювальниками. Вона тепер його полонить. Він повернеться тільки-но зробить те що задумав. Після того він повернеться обов'язково.

Та вже знає де треба що знайти. Він не сприймав фарбу як спроможність передати справжній колір. Справжній вірогідний колір. Навіть художників з Ім'ям ігнорував. Їх портрети свого внутрішнього вважав мистецтвом. Це було

розуміння. Його, бо він так вважав. Вважав до цього дня.

Цього, коли він вирішив спробувати повернутися через якесь і інше, і повернутися в прийдешнє, де він не такий як буде потім. І для цього купив пляшку горілки домашнього виробництва. По дорозі до себе в минуле випадково не пішов знайомим шляхом. Зайшов на вуличку-виставку-продаж картин місцевих малярів-художників, як він їх до цього випадку розглядав. Він боявся що і інші... картини теж не ніщо... і можуть...

А інші картини теж... Він не хоче чути шепіт звідусіль. І побачив їх вже порожніми для себе. Нема іншого тепер йому як його примусили негайно йти геть, змінилися його плани наміри щодо примінення стану алкогольного сп'яніння. Закрив вуха долонями намарно. Шепіт не зник. Намовив себе на індивідуальність. До нього знову поверталосся бачити інше і по іншому. Він вирішив що це ще зарано. Не виконав повністю весь запланований ритуальний мінімум.

Додаток № 6666

Спостерігати вмів за тваринами різними. Недаремно це робив. Досвід для себе мав від цього. Входив у тварину не матеріфльно, віртуально і

виходив. Після виходу мав для себе дещо від цієї тварини. Інколи залишав собі якісь зовнішні або внутрішні фізичні ознаки належності. Все це звісно метафізував і вважаннями налаштовував для підсвідомих переживань.

Наприклад від бика перейняв чотирьохкамерний шлунок... Від їжака — голки на спині. Від кита — член. Від риби — жабри. Від лева — пащу. Від... і так далі. Доводити діло до вичерпності бажань своїх в цій справі мав... На свій розсуд. Деякі спостереження для іншого зовсім. Для розуміння принципів, закладених у всьому живому. Особливі ктататував, як подібність до людського впритул наближену свідомих наслідків...

Голова дзьобата з гребінем войовниче виглядає. Тільки й так мерщій давати драла. Голова з дзьобом ліпша, ніж без дзьобу. Головою такою дзьобатою не хапати, а клювати. Нею клювати те що долі знаходиться все ж не уникнути. Півнева голова завзята дзьобата витріщилася на собаку. Така вражаюча здатність надихнула дзьоб влаштувати те що вже півня не влаштувало. По всяк час до певного часу.

Шаленець в двобоях з супротивниками своїми теж маючими дзьоби. Нівечив їх достатньо і вправно. Зазнався і розтулив дзьобату пельку з криком щоб залякати відразу. На собаку невеличку та злу дуже. На ту що прив'язаною була. На

прив'язі ланцюговій життя відбувала, сторожуючи двір хазяйський. Настав час коли лють ллють без міри попередньої. Отаке коверкало на дзьобаня найшло. Все одно дістало. Жоднісінького не минає. Жоднісінький не уникне.

Непередбачуване ціпеніння порпатися в своїй сміливості тоді. Звитяга брутальна і втіха конфузна скажена. Півень таку плутанину затіяв. Поблажливе ставлення собаки не знав наперед до себе. Собаку клювати дзьобом внадився нечувано. Окупантом себе оголосив території собачої ланцюгом прошореною віднедавна.

Споконвічність короткою означеною. Здотек на звісність без упинку дзьобати того хто піддався і не чинить спротиву. Паща з зубами теж рейтинг має. Пащекою зловісною стає при нагоді і при потребі. Плутанина оптимістична враз закінчитися мусить. Гризти правоту свою стверджуючи засмучену ладен собачий вояк що сидить вередині кожного. Песиголовець собачий не для жарту зуби має гострі. Таке півняче нахабство паща з зубами не стерпить довго.

Півнячий сказ вилікує коректно і сконцентровано раз і назавжди. Опора зникне налагоджено. Ще й чотири лапи з кігтями проти двох півнячих з шорами не вихудло виглядають здаваннями тільки з'ясованими. Надто нехтування півня. Когутень-могутень. Кінець швидкий назрів.